

Súd: Okresný súd Svidník
Spisová značka: 5Csp/42/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120255780
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSSK:2022:6120255780.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Svidník sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803 zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739 proti žalovanej Y. C., nar.XX.XX.XXXX, W. I. 1, XXX XX W. I. zastúpenej Mgr. Matúšom Mackom, advokátom, so sídlom Karpatská 804/10, Svidník o zaplatenie 579,76 eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalovaná **m á n á r o k** na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 % o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca podal na Okresnom súde Banská Bystrica dňa XX.XX.XXXX návrh na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní začatom podľa zákona č.307/2016 Z.z. o upomínacom konaní a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „žaloba“) v ktorom žiadal, aby súd žalovanej uložil povinnosť zaplatiť mu sumu 579,76 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 300,-eur od 18.12.2018 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania. Uplatnený nárok odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej dňa 17.12.2018 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a. s., Bratislava, IČO: 00 151 653 a žalobcom postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanej. V žalobe tvrdil, že postupca uzatvoril so žalovanou dňa 18.06.2015 Zmluvu č. XXXXXXXXXXX, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov, na základe ktorej postupca poskytol žalovanej peňažné prostriedky. Podľa tvrdenia žalobcu žalovaná neplnila

-2-
5Csp/42/2020
v stanovených termínoch splátky, čím porušila svoju povinnosť podľa Zmluvy a tak postupca podaním zo dňa 11.07.2017 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 10.07.2017, pričom vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 15 dní. V žalobe uviedol, že pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky sumu 579,76 eur, ktorá pozostávala z istiny 300,-eur, riadneho úroku vo výške 243,63 eur a úroku z omeškania vo výške 36,13 eur. Po postúpení pohľadávky žalovaná podľa tvrdenia žalobcu neuhradila mu nič, preto podáva žalobu v ktorej sa domáha zaplatenia sumy 579,76 eur a zákonného úroku z omeškania počnúc dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky.

2. So žalobou žalobca ako dôkazy predložil Zmluvu o splátkovom úvere č.XXXXXXXXXX spolu so štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere a Informáciou o RPMN, Splátkový kalendár (Amortizačnú tabuľku) k zmluve vyhotovenú dňa 09.01.2020, Zmluvu o postúpení pohľadávok č.1056/2018/CE zo dňa 17.12.2018 s prílohou, Všeobecné obchodné podmienky účinné od 01.08.2002, Produktové Obchodné podmienky pre hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a.s. účinné od 1.1.2015, Sadzobník poplatkov a náhrad Slovenskej sporiteľne, a.s. účinný od 1.1.2014 , Výzvu pred zosplatením zo dňa 31.05.2017 a Výzvu pred postúpením zo dňa 12.09.2018, Oznámenie o vyhlásení

mimoriadnej splatnosti zo dňa 11.07.2017, Platobnú históriu, Oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 03.01.2019 a Pokus o zmier zo dňa 10.01.2020 s podacím hárkom.

3. Okresný súd Banská Bystrica vydal vo veci platobný rozkaz, ktorý sa v dôsledku podaného odporu žalovanej zo zákona zrušil a Okresný súd Banská Bystrica postúpil vec podľa § 14 ods.3 uvedeného zákona na prejednanie tunajšiemu súdu, kde konanie je vedené pod spisovou značkou 5Csp/42/2020.

4. Žalovaná v podanom odpore proti platobnému rozkazu tvrdila, že tento bol vydaný v rozpore s § 299 ods.2 CSP z dôvodu existencie neprijateľnej zmluvnej podmienky v zmluve (zmluvná pokuta a ďalšie v obchodných podmienkach, napr. bod 5.4). So žalobou nesúhlasila. Poukázala na to, že zmluva mala podľa § 9 ods.2 písm. j/ a k/ Zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch obsahovať údaj o odplate a o RPMN a o všetkých predpokladoch použitých na výpočet tejto RPMN. Odvolávajúc sa na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn.3Co/7/2017 zo dňa 6.4.2017 tvrdila, že predmetná zmluva o splátkovom úvere tieto náležitosti neobsahuje, keďže v zmluve je uvedený údaj o RPMN 26,47 %, ale podľa vzorca na výpočet a internetovej kalkulačky správna výška RPMN je 26,98 %, preto úver je podľa § 11 ods.1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročný a bez poplatkov. Aj keby takým nebol, tak dohoda o výške úrokovej sadzby 23,40 % ročne je podľa žalovanej absolútne neplatná, keďže priemerné úrokové miery pre také úvery v júni 2015 boli 9,74 % p.a., a tak táto sadzba, ktorá je viac ako dvojnásobne vyššia odporuje dobrým mravom. Žalobu žiadala zamietnuť.

5. Žalobca vo vyjadrení k odporu uviedol, že zmluva všetky zákonné požiadavky, pokiaľ ide o RPMN a všetky predpoklady použité na jej výpočet spĺňa. Poukázal na prílohu zákona o spotrebiteľských úveroch, listinu Informácie o RPMN, Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere a rozhodnutia Súdneho dvora EÚ. Žalovanou predložený výpočet

-3-

5Csp/42/2020

RPMN je podľa žalobcu nesprávny a nemožno naň prihliadať, nakoľko predpokladá úhradu v posledný deň mesiaca, avšak v zmluve je dojednaný termín splatnosti splátky na 10.deň v mesiaci. Nesúhlasil ani s tvrdením o rozpore úrokovej sadzby s dobrými mravmi, nakoľko podľa žalobcu priemerné úrokové miery zverejnené NBS pre podobné úvery v danom čase boli vo výške 11,43 %, a preto v zmluve dojednaná výška 23,40 % neodporuje dobrým mravom. Poukázal na strop odplaty za poskytnutie úveru v zmysle § 53 ods.6 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého najvyššia prípustná výška odplaty pre daný úver bola 27,66 % a tu dojednaná bola odplata 24,90 %, preto dojednanie o úroku, ako podmnožiny pojmu odplata nemôže byť vyhlásené za rozporné s dobrými mravmi. Na žalobe v celom rozsahu trval.

6. Hodnota tohto spotrebiteľského sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000,-eur a skutkové tvrdenia strán neboli sporné, keďže žalovaná nepopierala žiadne zo skutkových tvrdení žalobcu uvedených v žalobe, jej obrana založená bola na tvrdeniach, ktoré sú len vecou právneho posúdenia. Pre rozhodnutie riešiť bolo potrebné len právne otázky, pričom ide o otázky jednoduchého právneho posúdenia veci. Vzhľadom na uvedené, keďže prejednávany spor, v ktorom išlo iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci bolo možné rozhodnúť len na základe predložených listinných dôkazov, postup podľa § 167 ods.1 až 4 CSP bol dodržaný (obe strany rovnako dostali k dispozícii pred rozhodnutím 2 vyjadrenia k veci), súd v súlade s ust. § 297 písm. b) CSP spor prejednal a rozhodol bez nariadenia pojednávania. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 15.02.2022, miesto a čas jeho verejného vyhlásenia boli v súlade s ust. § 219 ods.3 CSP oznámené na úradnej tabuli súdu vyvesením dňa 01.02.2022 a súčasne na webovej stránke súdu na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti SR. Strany sa na verejné vyhlásenie rozsudku nedostavili.

7. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby a písomných vyjadrení strán, vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom všetkých listinných dôkazov predložených stranami, keďže vykonanie žiadneho z nich nebolo namietané a zistil tento skutkový stav:

8. Nebolo sporné, že dňa 18.06.2015 žalovaná uzavrela so Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako bankou písomnú zmluvu označenú ako „Zmluva o splátkovom úvere (spotrebiteľský úver)“, predmetom ktorej bolo poskytnutie splátkového spotrebného úveru vo výške 300,-eur. Podľa zmluvy žalovaná sa zaviazala splatiť tento úver v mesačných splátkach, ako počet splátok je v zmluve uvedený počet 48, ako výška splátky je v zmluve uvedená suma 9,89 eur s tým, že ide o rovnomerné splácanie a splatnosť splátok je mesačne k 10. dňu v kalendárnom mesiaci počnúc prvou splátkou splatnou dňa 10.08.2015. V zmluve je uvedený deň konečnej splatnosti úveru 10.07.2019. Celková čiastka spojená s úverom mala byť podľa zmluvy vo výške 474,03 eur, pri RPMN 26,47 % a úrokovej sadzbe 23,40 % p.a. Priemerná hodnota RPMN bola uvedená vo výške 37,67 %. V článku II bod 6 Zmluvy je uvedené, že ak dlžník pohľadávku banky nespláca riadne a včas, môže banka požadovať najmä zaplatenie úrokov z omeškania, vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky banky a poskytnúť informácie o tejto skutočnosti do spoločného registra bankových informácií. V článku III zmluvy označenom ako Záverečné ustanovenia v bode 1 je uvedené, že súčasťami zmluvy sú Všeobecné obchodné podmienky Slovenskej sporiteľne, a.s. účinné

od 1.1.2015, Produktové obchodné podmienky pre hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a.s. s účinnosťou od 1.1.2015, Sadzobník

-4-

5Csp/42/2020

a podmienky určené zverejnením, za ktorých sa bankový produkt poskytuje. Vyššie uvedené skutočnosti súd zistil z písomného vyhotovenia predmetnej úverovej zmluvy.

9. Žalobca v spore tvrdil, že ku dňu 10.07.2017 pôvodný veriteľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, na dôkaz čoho predložil súdu „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ zo dňa 11.07.2017 (čl.19 spisu). Dôkaz o doručení, či odoslaní uvedenej písomnosti žalovanej nepredložil ani neoznačil. Neuviedol k tomu ani žiadne skutkové tvrdenie (či, kedy konkrétne a ako mala byť daná písomnosť žalovanej doručená, prípadne odoslaná). V oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti pôvodný veriteľ žalovanej oznamoval, že nastal prípad porušenia v zmysle bodu 8.1 písm. a) produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a.s. s účinnosťou od 1.1.2015, preto banka vyhlásila ku dňu 10.07.2017 mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy a žiada o uhradenie dlžnej sumy vo výške celkom 440,41 eur najneskôr do 15 dní.

10. Žalobca predložil tiež výzvu zo dňa 31.05.2017 adresovanú žalovanej v ktorej jej banka oznámila, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky ku dňu 30.05.2017 vo výške 179,40 eur a vyzvala ju dlžnú sumu uhradiť najneskôr do 15 dní od doručenia tejto výzvy s tým, že ak tak neurobí, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky. Žalobca predložil aj výzvu zo dňa 12.09.2018, v ktorej banka žalovanej oznamovala, že jej pohľadávka zo zmluvy je z dôvodu jej omeškania so splácaním a vyhlásenia mimoriadnej splatnosti splatná v celom rozsahu, jej výška je ku dňu 12.09.2018 v sume 554,82 eur, preto ju vyzýva uhradiť dlžnú sumu s tým, že ak sa tak nestane, bude oprávnená postúpiť pohľadávku tretej osobe. Ani k uvedeným výzvam žalobcom žiaden dôkaz o ich doručení, či odoslaní predložený ani označený nebol. Žalobca ani tu neuviedol k doručovaniu žiadne skutkové tvrdenie (či, kedy konkrétne a ako mali byť dané písomnosti žalovanej doručené, prípadne odoslané).

11. Podľa bodu 19.16. žalobcom predložených Všeobecných obchodných podmienok klient súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu akékoľvek svoje pohľadávky voči klientovi, a to bez ohľadu na to, či sú budúce, súčasné, splatné, nesplatené, premlčané alebo nepremľčané, ako aj previesť na tretiu osobu akékoľvek záväzky voči klientovi. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo previesť svoje záväzky voči nej len s predchádzajúcim písomným súhlasom banky...V prípade, že klient je spotrebiteľom v zmysle osobitného právneho predpisu, tak banka nebude bezdôvodne súhlas odopierať.

12. Žalobca v spore tvrdil, že pohľadávku z úverovej zmluvy voči žalovanej nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 17.12.2018 uzavretej medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, ktorú súd predložil spolu so žalobou (čl.7-13) a ktorej predmetom bola dohoda o odplatnom postúpení pohľadávok so všetkými právami, ktoré sú s nimi spojené (článok V bod 5.1 zmluvy o postúpení pohľadávok) s tým, že pohľadávkou na účely tejto zmluvy sa rozumie (článok II bod 2.1 zmluvy) každá pohľadávka postupcu voči dlžníkovi, vrátane jej príslušenstva uvedená a špecifikovaná v Prílohe č.1 k tejto zmluve, ktorá vznikla z bankových činností vykonávaných postupcom alebo v súvislosti s nimi vrátane pohľadávok zo zmlúv o úvere. Žalobca spolu s touto zmluvou

-5-

5Csp/42/2020

predložil súdu aj jej prílohu č.1 kde sú údaje týkajúce sa pohľadávky z danej zmluvy voči žalovanej a tiež predložil žalovanej adresované oznámenie postupcu - Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 03.01.2019 o postúpení pohľadávky z úverovej zmluvy číslo XXXXXXXXXXX na žalobcu (čl.76), opäť bez dôkazu o doručení, či odoslaní uvedenej písomnosti žalovanej a bez akéhokoľvek skutkového tvrdenia vo vzťahu k jej doručovaniu.

13. Vzhľadom na skutočnosť, že veriteľom s ktorým žalovaná uzavrela úverovú zmluvu na základe ktorej mala vzniknúť žalovaná pohľadávka nebol žalobca ale banka- Slovenská sporiteľňa, a.s. a vzhľadom na tvrdenie žalobcu, že pohľadávka voči žalovanej bola mu postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok, základnou otázkou pre rozhodnutie, ktorú bolo nevyhnutné vyriešiť skôr než by súd pristúpil k samotnému posúdeniu výšky nároku a jeho súdnej vymáhateľnosti bolo vyriešiť si otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Zodpovedanie uvedenej otázky súdom je nevyhnutné vždy, a to ex offo, teda aj bez námietky a bez ohľadu na postoj žalovaného, teda bez ohľadu na to, či sám žalovaný nárok voči nemu uplatnený sporí alebo nie. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.6.2010 sp.zn.2Cdo/205/2009 „Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na

strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta.“

14. Podľa názoru súdu nebola v spore preukázaná aktívna vecná legitímácia žalobcu, teda platné postúpenie pohľadávky voči žalovanej, či čo i len jej časti na žalobcu, preto súdu neostávalo iné, než žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť. Pre úplnosť súd uvádza, že ak by aj žalobca bol aktívne vecne legitimovaný, i tak by jeho žaloba musela byť v celom rozsahu zamietnutá, a to z dôvodu, že z ním predložených dôkazov vyplýva premlčanie ním uplatneného práva.

15. Ako už bolo uvedené, veriteľom, s ktorým žalovaná vstúpila do záväzkového úverového vzťahu na základe zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 18.06.2015 (nie je sporné, že šlo o spotrebiteľský úver, ako je to výslovne uvedené aj v označení a názve zmluvy) bola Slovenská sporiteľňa, a.s., teda banka. Zákonná úprava postúpenia pohľadávky bankou alebo pobočkou zahraničnej banky je obsiahnutá v zákone č.483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“) ako osobitná úprava (lex specialis) pred všeobecnou úpravou (lex generalis) o postupovaní pohľadávok v §§ 524 až 530 Občianskeho zákonníka. Zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré museli byť splnené v čase postúpenia pohľadávky upravoval v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalobcom (teda ku dňu 17.12.2018) § 92 ods.8 zákona o bankách. Podľa tohto zákonného ustanovenia Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez

-6-

5Csp/42/2020

súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

16. V zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 8/2018 bol pod číslom R 60/2018 publikovaný judikát so záverom, cit. „Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práv klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon.“ Vzhľadom na uvedené a tiež z dôvodov, ktoré súd rozvedie ďalej nemôžu byť podľa názoru súdu žiadne pochybnosti, že zákonom o bankách sú odchylné od všeobecných pravidiel o postúpení pohľadávky v Občianskom zákonníku sprísnené pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty. Pre platné postúpenie pohľadávky banky tak musia byť kumulatívne splnené všetky podmienky upravené v § 92 ods.8 zákona o bankách, pričom predovšetkým a najmä pohľadávka, alebo jej časť môže byť postúpená bankou len vtedy, ak je splatná a to až po predchádzajúcej písomnej výzve banky, a ak klient napriek nej nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní je v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku. Pokiaľ ide o predmetné výzvy, nakoľko prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde (§ 45 ods.1 Občianskeho zákonníka), nemôže byť pochyb že okrem samotných výziev treba preukázať aj ich riadne doručenie, či aspoň doručovanie (odoslanie) dlžníkovi.

17. Podmienka splatnosti postupovanej pohľadávky vyplýva aj priamo zo zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa § 17 ods.1 tohto zákona v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok totiž práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

18. Ustanovenie § 92 ods.8 zákona o bankách stanovuje podmienky platnosti postúpenia bankovej pohľadávky. Aj všeobecná zákonná úprava postúpenia pohľadávky v Občianskom zákonníku v § 525

ods. 2 účinná v čase keď malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky (17.12.2018) jasne upravovala, že nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu

-7-

5Csp/42/2020

alebo dohode s dlžníkom. Vzhľadom na uvedené je potom podľa názoru súdu neprípustné, aby v spotrebiteľskom vzťahu aj vzhľadom na vnútroštátnu normatívnu právnu úpravu ochrany spotrebiteľa (okrem iného pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, § 53 ods.1 až 3 a 5 Občianskeho zákonníka) ako aj európsky systém ochrany spotrebiteľov boli tieto záväzné pravidlá a zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky banky akokoľvek obchádzané, a to napríklad prostredníctvom bankami predformulovaných zmluvných ustanovení vrátane obchodných podmienok, ktoré by bankám umožňovali aby ich pohľadávky, ktoré majú voči bankovým klientom (dlžníkom) postupovali na iné subjekty (postupníkov) v rozpore so zákonnými pravidlami podľa ust. § 92 ods.8 zákona o bankách. Podľa § 2 ods.3 Občianskeho zákonníka účastníci občianskoprávných vzťahov si môžu vzájomné práva a povinnosti upraviť dohodou odchylné od zákona, ak to zákon výslovne nezakazuje a ak z povahy ustanovení zákona nevyplýva, že sa od neho nemožno odchyliť. Banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom síce v zmysle § 89 ods.1 zákona o bankách môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchylné od zákona alebo osobitného predpisu, ale to len vtedy ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť. Odkazová poznámka v § 89 ods.1 zákona o bankách pritom v tejto súvislosti odkazuje okrem iného práve aj na ust. § 53 ods.1 a 4 Občianskeho zákonníka o zákaze neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Podľa § 53 ods.4 písm. b) Občianskeho zákonníka účinného ku dňu uzavretia úverovej zmluvy (18.06.2015) sa pritom za neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve považuje aj ustanovenie, ktoré dovoľuje dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa. Odchylné dojednanie strán o postúpení pohľadávky vo Všeobecných obchodných podmienkach je preto podľa názoru súdu neprijateľné a neplatné.

19. Záver, že ust. § 92 ods.8 zákona o bankách normuje podmienky platnosti postúpenia pohľadávky potvrdzuje tiež rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.3.2018 sp.zn.7Cdo/26/2017. V zmysle uvedeného rozhodnutia totiž podmienky podľa § 92 ods.8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ).

20. S poukazom na vyššie uvedené žalobe žalobcu nemohlo byť vyhovené už len preto, lebo žalobca nepreukázal zákonné podmienky postupiteľnosti bankovej pohľadávky v zmysle vyššie citovaného § 92 ods.8 zákona o bankách. Nepreukázal totiž, že išlo o pohľadávku splatnú. Dôvodmi, pre ktoré súd nemá za preukázanú podmienku splatnosti postupovanej pohľadávky sú 1./ nepredloženie dôkazov k doručovaniu upozornenia pred vyhlásením predčasnej splatnosti úveru (tu výzvy zo dňa 31.05.2017) ani k doručovaniu samotného oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 11.07.2017 a súčasne absencia akéhokoľvek skutkového tvrdenia žalobcu k ich doručovaniu (či vôbec, ak áno ako a kedy konkrétne boli doručované; 2./ nepreukázanie, ani netvrdenie riadneho skúmania bonity

-8-

5Csp/42/2020

spotrebiteľa pri uzavretí zmluvy zo strany veriteľa ako nevyhnutnej zákonnej podmienky pre právo žiadať jednorázové splatenie spotrebiteľského úveru v zmysle § 7 ods.1 v spojení s § 11 ods.2 (neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena žalobcom v tejto časti) a 3./ oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 11.07.2017 súd nepovažuje za platný právny úkon aj z dôvodu, že podľa názoru súdu toto vôbec nespĺňa náležitosti platného právneho úkonu v zmysle § 37 a § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka.

21. Navyše, ako už súd uviedol, ak by aj išlo v prípade oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru o platný právny úkon a ak by aj žalobca preukázal svoju aktívnu vecnú legitimáciu (čo sa nestalo), i tak by žaloba žalobcu musela byť zamietnutá, a to z dôvodu premlčania.

22. Zákonné podmienky pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, v čase kedy malo k vyhláseniu predčasnej splatnosti dôjsť (11.07.2017) upravoval § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka podľa ktorého ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20160701>>najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Ak postúpenie pohľadávky banky zo zmluvy o úvere malo nastať na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 17.12.2018, pričom konečná splatnosť úveru bola podľa zmluvy až dňa 10.07.2019, je zrejmé, že dané postúpenie pohľadávky voči žalovanej mohlo

by byť platné, len keby skutočne úver bol platne predčasne zosplatnený, čo ale žalobcom preukázané nebolo.

23. Žalobca nepreukázal dodržanie podmienok, ktoré v zmysle § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka bolo treba splniť, aby bolo možné žiadať predčasné splatenie úveru, lebo nepredložil (ani neoznačil) žiaden dôkaz, ktorým by bolo preukázané, žeby veriteľ Slovenská sporiteľňa, a.s. skutočne doručil žalovanej upozornenie na možnosť predčasného zosplatnenia úveru a kedy sa tak malo stať. Nakoľko žalobca ani neuviedol, či, kedy a ako toto upozornenie (ktorým tu zrejme mala byť výzva banky zo dňa 31.05.0017 na čl.70 spisu) malo byť žalovanej doručené (či aspoň doručované) do sféry jej dispozície, pre úplnú absenciu skutkového tvrdenia nebolo možné vychádzať ani z jeho nepopretia žalovanou (nemožno popierať tvrdenie, ktoré chýba). Vzhľadom na výslovnú, jasnú, jednoduchú a zrozumiteľnú zákonnú úpravu zákonných podmienok postupiteľnosti pohľadávky banky zo spotrebiteľského úveru a skutočnosť, že aktívnu vecnú legitímáciu súd musí skúmať vždy, a to ex offo je povinnosťou každého žalobcu domáhajúceho sa žalobou nárokov postúpených mu bankou preukázať splnenie podmienok postupiteľnosti pohľadávky už pri podaní žaloby. Teda už pri podaní žaloby označiť a pripojiť dôkazy na preukázanie splnenia týchto zákonných podmienok. Táto skutočnosť je samozrejماً, jasná a všeobecne známa, nejde o žiadne prekvapivé právne posúdenie, postup, či prekvapivý názor súdu (podoporne viď napr. aktuálne rozsudky Krajského súdu Prešove sp.zn.3CoCsp/11/2021 alebo 7CoCsp/38/2020 ktoré sa týkajú žalobcu a v ktorých bola okrem iného odmietnutá jeho argumentácia, že k zamietnutiu žaloby nemohlo dôjsť postupom podľa § 297 CSP, teda bez nariadenia pojednávania). Podľa rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn.7CoCsp/38/2020 totiž otázka „či na základe tejto zmluvy o postúpení pohľadávok došlo k

-9-

5Csp/42/2020

platnému postúpeniu pohľadávky uplatňovanej v konaní na žalobcu, už nie je otázka skutkových tvrdení strán, ale otázka právneho posúdenia veci. Ide pritom o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci.,,

24. Dôsledkom nesplnenia povinností veriteľa uloženej mu kogentnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka na ochranu spotrebiteľa je neplatnosť právneho úkonu - vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, pretože v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka tento úkon odporuje zákonu a keďže zákonnou podmienkou platného postúpenia pohľadávky banky je, aby išlo o pohľadávku, alebo jej časť, ktorá už je splatnou, treba uzavrieť, že splnenie zákonných podmienok postupiteľnosti bankovej pohľadávky už z tohto dôvodu tu preukázané nebolo (k tomu podoporne viď napr. rozsudky Krajského súdu v Prešove zo dňa 3.5.2018 sp.zn.3Co/19/2018, alebo sp.zn.3Co/70/2019 zo dňa 01.10.2019, pozri najmä bod 17 odôvodnenia - „Aj keď...predložil žalobca výzvu zo dňa 07. 01. 2010 (č. I. 82 spisu) na splatenie celého úveru, ktorá mala predchádzať oznámeniu o predčasnom zosplatnení úveru zo dňa 20. 02. 2010 (č. I. 16 spisu). Žalobca nepredložil žiaden dôkaz, že výzva bola aj žalovanému skutočne doručená. Preto je možné uzavrieť, že žalobca nepreukázal prvú podmienku kogentne stanovenú v § 92 ods. 8 Zákona č. 483/2001 Z. z.).

25. Žalobca bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno neunesol ani pokiaľ ide o preukázanie doručovania samotného oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti (hoci až jeho doručením mohla žalovaná zistiť, že stratila výhodu splátok), a ani tu neuviedol žiadne skutkové tvrdenie. Žalobca nepreukázal, že by žalovanej doručil predložené oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, pričom účinky tohto úkonu nastávajú až doručením (§ 45 ods. 1 OZ). Podoporne viď napr. rozsudok Okresného súdu Levice sp.zn. 7Csp/140/2020 alebo Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn.13Csp/7/2020. Žalobca tým, že nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz v súvislosti s doručovaním výziev, ktoré mali predchádzať postúpeniu pohľadávky (a to ani vo vzťahu k osobitnej výzve pred postúpením zo dňa 12.09.2018 na čl.69 spisu), vôbec nepreukázal, že bol dodržaný daný zákonný postup podľa § 92 ods.8 Zákona o bankách, a že teda postúpeniu pohľadávky predchádzala riadna, doručená písomná výzva banky po ktorej účastník nepretržite dlhšie ako 90 dní bol v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku. Na splnenie dôkaznej povinnosti a unesenie dôkazného bremena žalobcu v tomto smere bolo potrebné predložiť písomnú výzvu banky s dôkazom o jej doručení, či aspoň odoslaní žalovanej viac ako 90 dní pred postúpením pohľadávky, čo sa nestalo. Žalobca žiadnu takú výzvu súdu nepredložil. Jediná písomnosť (výzva) adresovaná žalovanej, ktorú v spore súdu predložil aj s dokladom o doručovaní (podacím hárkom) je až jeho vlastný pokus o zmier zo dňa 10.01.2020, teda až z času po postúpení pohľadávky.

26. Navyše, pokiaľ ide o samotné predčasné zosplatnenie pohľadávky, toto musí spĺňať zákonné znaky, náležitosti a podmienky bezvadnosti právneho úkonu. Musí spĺňať požiadavku jasnosti, určitosti a zrozumiteľnosti. Súd v tejto súvislosti podoporne poukazuje napr. na Veľký komentár k Občianskemu

zákonníku autorov Števcík, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. §1 - 450, 2. vydanie, Praha:

-10-

5Csp/42/2020

C.H.Beck, 2019. 636 s. z ktorého cit. "Keďže predčasné zosplatnenie pohľadávky dodávateľom je jednostranným adresovaným hmotnoprávnym úkonom, je nevyhnutné, aby tento obsahoval aj jednoznačné, jasné a určité a rovnako nezameniteľné skutkové a právne odôvodnenie jeho urobenia smerom k právnemu postaveniu spotrebiteľa a trvanie spotrebiteľského záväzku. Akýkoľvek úkon, ktorým je dotknutý spotrebiteľský záväzok a ktorý sa týka práv a povinností spotrebiteľa, musí byť aj náležite odôvodnený. Požiadavka odôvodnenia je daná práve titulom, aby sa spotrebiteľ nielen adekvátne oboznámil s dôvodmi konania na strane dodávateľa, ale aby sa mohol vo vzťahu k jednostrannej zmene zmluvných pomerov aj adekvátne brániť. Požiadavka na odôvodnenie jednostranného konania dodávateľa, ktoré napĺňa znaky jednostrannej zmeny zmluvných podmienok, plyní aj z ostatnej judikatúry Súdneho dvora EÚ, konkrétne z rozsudku vo veci C-92/11, RWE Vertrieb AG v.Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen EV, a rovnako z rozsudku Súdneho dvora v spojených veciach C-359/11 a C-400/11, Alexandra Schulz v.Technische Werke Schussental GmbH und Co.KG a Josef Egbinghoff v.Stadtwerke Ahaus GmbH. Medzi uvedenými situáciami vidíme nevyhnutnú analógiu, ktorú medzičasom z hľadiska nevyhnutnosti odôvodnenia vyhlásenia predčasnej splatnosti potvrdzuje aj súdna prax."

27. Krajský súd v Prešove v rozsudku zo dňa 28.06.2018 sp.zn.6Co/26/2017 vo vzťahu k náležitostiam zosplatnenia dlhu uviedol, že "taký právny úkon, akým je zosplatnenie celého dlhu by mal obsahovať dôležitý údaj a to identifikáciu tej nezaplatennej splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol využiť svoje právo na zosplatnenie celého dlhu. Práve totiž od splatnosti tejto splátky sa začína počítat' premičacia doba podľa §103 OZ. Preto možno celkom opodstatnene konštatovať nad rámec potreby pre rozhodnutie v merite veci, že právny úkon, ktorým veriteľ zosplatnil celý dlh je na úkor určitosti nejasný, vyvoláva otázky a preto neplatný pre jeho neurčitosť (§37 ods.1 OZ)".

28. Uvedený názor potvrdený bol aj v ďalších rozhodnutiach Krajského súdu v Prešove (vid' napr. rozsudok zo dňa 29.10.2019 sp.zn.20Co/90/2019, bod 17 jeho odôvodnenia).

29. V danom prípade banka v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 11.07.2017 (čl.19 spisu) žalovanej oznámila len to, že nastal prípad porušenia v zmysle bodu 8.1 písm.a) Produktových obchodných podmienok pre Hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a.s. s účinnosťou od 1.1.2015, preto vyhlásila mimoriadnu splatnosť ku dňu 10.07.2017.

30. Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru tu podľa názoru súdu neobsahovalo jednoznačné, jasné a určité a rovnako nezameniteľné skutkové a právne odôvodnenie jeho urobenia smerom k právnemu postaveniu spotrebiteľa a trvanie spotrebiteľského záväzku. Jednak (v prípade, že dôvodom bolo omeškanie spotrebiteľa) vôbec neobsahovalo dôležitý údaj, a to identifikáciu tej nezaplatennej splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol využiť svoje právo na zosplatnenie celého dlhu, dokonca vôbec neuvádzalo ani to, aké konkrétne „porušenie“ malo viesť k tomuto úkonu. Predchádzať mu tu mala výzva zo dňa 31.5.2017, kde sa síce uvádza omeškanie so splácaním pohľadávky banky, ale len uvedením jednej, súhrnnej výšky bankou evidovanej dlžnej sumy (tu 179,40 eur) bez akejkoľvek jej

-11-

5Csp/42/2020

bližšej špecifikácie a vymedzenia (či ide len o splátky, alebo aj o poplatky či sankcie, ak ide len o splátky, ktoré konkrétne splátky sú nezaplatené, s ktorými konkrétne má byť žalovaná v omeškaní a podobne). Zosplatnenie vôbec neobsahuje jednoznačné, jasné a určité a rovnako nezameniteľné skutkové odôvodnenie jeho urobenia, vôbec neuvádza, čo konkrétne je jeho dôvodom, ak je to omeškanie, neobsahuje identifikáciu tej nezaplatennej splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol využiť svoje právo na zosplatnenie celého dlhu, preto podľa názoru súdu je podľa § 37 ods.1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods.9 tohto zákona absolútne neplatné. Akýkoľvek úkon, ktorým je dotknutý spotrebiteľský záväzok a ktorý sa týka práv a povinností spotrebiteľa, musí byť aj náležite odôvodnený. Požiadavka odôvodnenia je daná práve tým, aby sa spotrebiteľ nielen adekvátne oboznámil s dôvodmi konania na strane dodávateľa, ale aby sa mohol vo vzťahu k jednostrannej zmene zmluvných pomerov aj adekvátne brániť. Ak nie je uvedená napr. splátka, pre nezaplatenie ktorej sa veriteľ rozhodol využiť svoje právo na zosplatnenie celého dlhu, potom spotrebiteľ nevie posúdiť splnenie zákonných podmienok pre predčasné zosplatnenie úveru, nevie sa voči nemu adekvátne brániť, nevie kedy vzhľadom na § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka začne plynúť premičacia doba celého ročného dlhu. Ak by stačilo urobiť vyhlásenie predčasnej/mimoriadnej splatnosti úveru oznámením tejto vety s poukazom na nejaké porušenie (ktoré si spotrebiteľ má len sám odvodiť štúdiom ďalších dokumentov) bez konkrétneho vymedzenia jeho dôvodu a v prípade omeškania bez konkrétneho uvedenia, ktorá splátka

je tou splátkou, s ktorou spotrebiteľ podľa dodávateľa je viac ako 3 mesiace v omeškaní a pre ktorú sa právo zosplatnenia úveru využíva, potom by to bol sám spotrebiteľ a v prípade súdneho sporu až súd, ktorý by mal ex offa vykonať audit stavu skutkového a právneho vzťahu medzi účastníkmi konania a vyhľadávať dôvod oprávnenosti tohto úkonu, pričom by mohol dôjsť aj k dôvodom, na ktoré dodávateľ pri vykonaní tohto úkonu ani nepomyslel, čo je neprípustné. Súd preto aj z uvedených dôvodov oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti považuje za absolútne neplatný právny úkon.

31. Avšak i keby toto oznámenie bolo obsahovo perfektné, určité a zrozumiteľné, a i keby bolo preukázané jeho doručenie, a tiež doručenie jemu predchádzajúcej výzvy zo dňa 31.05.2017 žalovanej (čo ale nebolo), i tak by to na výsledku tohto sporu nič nemenilo, lebo súd by ho i tak nemohol považovať za platné, keďže žalobca nepreukázal splnenie ďalších zákonných podmienok platného predčasného zosplatnenia, tak ako vyplývajú z § 11 ods.2 a § 7 ods.1 Zákona o spotrebiteľských úveroch (pozri aj § 7 ods.2, § 7 ods.15 a § 7 ods.16 Zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere (ďalej len „ZoSÚ“). V zmysle danej právnej úpravy je veriteľ povinný pri poskytnutí spotrebiteľského úveru riadne zistiť bonitu klienta, teda či klient bude schopný splácať úver. Či veriteľ túto povinnosť riadne a v súlade so zákonom splnil musí súd rozhodujúci o žalobe, ak sa ňou žalobca domáha plnenia predčasne zosplatnenej istiny, úrokov a ostatného príslušenstva z úveru logicky skúmať vždy, keďže jej splnenie je jednak podmienkou vzniku nároku na úroky a poplatky za úver, ako aj podmienkou, aby vôbec mohol veriteľ úver predčasne zosplatiť. Pokiaľ veriteľ takto nepostupuje, zákonodarca jasne zadefinoval jeho počínanie ako hrubé porušenie povinnosti a z toho vyvodil sankciu vo forme bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a nemožnosti úver predčasne zosplatiť.

-12-

5Csp/42/2020

32. Podobne ako pri otázke aktívnej vecnej legitímácie, aj tu ide o otázku, ktorú súd musí skúmať ex offa a preto je vzhľadom na jasnú, jednoduchú a zrozumiteľnú zákonnú úpravu v § 7 a § 11 ods.2 zákona o spotrebiteľských úveroch aj tu povinnosťou každého žalobcu domáhajúceho sa žalobou nárokov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere preukázať splnenie tejto zákonnej povinnosti už pri podaní žaloby, teda už v žalobe uviesť skutkové tvrdenia ako konkrétne bola skúmaná bonita žalovaného, s akým výsledkom a už pri podaní žaloby označiť a pripojiť dôkazy na preukázanie splnenia tejto zákonnej povinnosti. Nie je povinnosťou, ale ani právom súdu, ktorý z podstaty svojho postavenia musí byť nezávislý a nestranný vyzývať žalobcu (tu zastúpeného advokátom) na predloženie takýchto dôkazov, keďže by tým zasiahol do procesnej rovnováhy a išlo by o neprípustné preferenčné zaobchádzanie, zvýhodňovanie jednej (v prípade spotrebiteľského sporu dokonca silnejšej) strany v spore. Nepredloženie týchto dôkazov totiž nie je procesným nedostatkom žaloby, ale neunesením dôkazného bremena potrebného pre úspech žalobcu v spore. V kontradiktórnom sporovom konaní kde neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena má pre žalobcu za následok stratu sporu či jeho časti nie je povinnosťou súdu žalobcu vyzývať k splneniu týchto povinností, keďže ich neunesenie nebráni pokračovaniu v konaní, lebo nejde o procesné vady žaloby, ale bráni vyhovaniu žalobe. V opačnom prípade by súd zásadu nestrannosti a rovnosti strán porušil, nakoľko by tým jednej strane pomáhal k úspechu v spore, keďže nejedná sa o odstraňovanie väd podania na ktoré dopadá § 129 CSP. Preto bolo na žalobcovi (nehovoriac o tom, že ide o profesionála v oblasti vymáhania pohľadávok z úverov) aby už spolu so žalobou predložil všetky zákonom predpokladané dôkazy (vrátane výstupov z príslušnej databázy alebo registra) na preukázanie skúmania bonity s odbornou starostlivosťou, čo sa nestalo. Keďže žalobca neuviedol vôbec žiadne skutkové tvrdenia k splneniu tejto povinnosti (či a ako konkrétne prípadne bola plnená, s akým konkrétnym výsledkom, na základe akých dokladov a výstupov), nie je možné vychádzať ani z ich nepopretia žalovanou, keďže popierať možno ako už súd uviedol len to, čo v žalobe či neskôr žalobcom je uvedené, a nie to, čo v nej ani náznakom uvedené nie je a na čo žalovaná nemohla ani pomyslieť, hoci to v nej, ak žalobca chcel byť v spore úspešný, uvedené bezpodmienečne byť malo.

33. Aj z judikatúry Súdneho dvora EÚ jasne vyplýva povinnosť súdov skúmať pri spotrebiteľských zmluvách bonitu spotrebiteľa. Súd v tejto súvislosti poukazuje napr. na aktuálny rozsudok Súdneho dvora (druhá komora) z 5. marca 2020 vo veci C-679/2018 (OPR-Finance s.r.o. proti GK) podľa ktorého Články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offa existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodíť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23.

34. Tu žalobca nielen nepreukázal, ale ani netvrdil, že by náležite skúmal a vyhodnotil bonitu žalovanej v zmysle § 11 ods. 2 vety druhej zákona č. 129/2010 Z.z. v kontexte s § 7 ods.1 citovaného zákona, čím nepreukázal jednak vznik nároku na úroky a poplatky za úver,

ale ani ďalšiu samostatnú zákonnú podmienku pre možnosť úver predčasne zosplatniť. Tým pádom je to ďalší samostatný dôvod pre záver o nepreukázaní platného postúpenia pohľadávky na žalobcu, keďže právny úkon veriteľa o zosplatnení, ak odporuje § 11 ods.2 ZoSÚ je v rozpore s týmto ustanovením a preto podľa § 39 Občianskeho zákonníka je absolútne neplatný.

35. Čo sa týka predloženého oznámenia postupcu - Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 03.01.2019 dlžníkovi o postúpení pohľadávky (ani tu nebol predložený dôkaz o doručovaní žalovanej) , k tomu súd uvádza nasledovné. Súdu je dobre známe rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/210/2001, podľa ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Avšak toto rozhodnutie je tu nepoužiteľné, lebo týkalo sa postúpenia pohľadávky pri zmluve o dielo v obchodnom záväzkovom vzťahu a nie postúpenia pohľadávky banky na nebankový subjekt v spotrebiteľskom vzťahu v nadväznosti na posudzovanie dodržania zákonných podmienok § 92 ods.8 zák. o bankách. Koniec koncov, rovnaký názor k uvedenej otázke aktuálne zaujal aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp.zn.1Cdo/147/2017 v ktorom vo vzťahu k uvedenému judikátu uviedol, že jeho závery v súčasnosti nie je možné aplikovať v oblasti spotrebiteľského práva, ktoré spočíva na diametrálne odlišných (až protichodných) princípoch ako právo obchodné. Podľa Najvyššieho súdu uvedený judikát primárne rozoberá notifikačnú povinnosť (denunciáciu) s dôrazom na to, ako vplýva toto oznámenie (táto právna skutočnosť) na zmenu v obsahu záväzku vo vzťahu k dlžníkovej povinnosti plniť v obchodnoprávnom spore. Tu však treba mať na zreteli, že uvedený judikát nevyučuje (a ani nemôže) možnosť súdneho prieskumu platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, najmä v prípade, keď samotná právna úprava postúpenia pohľadávky podľa OZ obsahuje ustanovenia o zákaze postúpenia (§ 525 OZ). Je preto logické, že ak bola postúpená pohľadávka v rozpore so zákonom, nemožno uvedené konvalidovať ani včasným a riadnym oznámením o postúpení pohľadávky dlžníkovi.

36. Pokiaľ ide o posúdenie veci upomínacím súdom a vydaný platobný rozkaz, uvedené nič nemenilo na povinnosti tunajšieho súdu preskúmať ex offio zákonné podmienky pre postúpenie bankovej pohľadávky. Rozhodnutie upomínacieho súdu nie je pre tunajší súd nijako záväzné a absolútne ho nezbavuje povinnosti preskúmať vo vzťahu k nároku voči žalovanej aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu. Pre naplnenie princípu právnej istoty v právnom štáte je v článku 2 ods.2 základných princípov CSP poukávané na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, pričom aktuálne najvyššia súdna autorita všeobecného súdnictva v Slovenskej republike (Najvyšší súd SR) zaujala k danej otázke v rozsudkoch 7Cdo/26/2017 a 1Cdo/147/2017 (viď už spomínaný judikát R 60/2018) jednoznačné a rovnaké stanovisko, z akého vychádzal aj súd v tu prejednávanom spore a síce že podmienky podľa § 92 ods.8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ). S poukazom na článok 2 základných princípov Civilného sporového poriadku súd uvádza, že v okolnostiach tu súdeného sporu nenašiel žiadne relevantné

a presvedčivé argumenty pre odklon od uvedených záverov Najvyššieho súdu SR s ktorými sa v celom rozsahu stotožňuje.

37. Neobstála by ani prípadná argumentácia o „dohode“ umožňujúcej postúpenie pohľadávky odchylné od podmienok § 92 ods.8 zákona o bankách, akou tu má byť dojednanie v bode 19.16 žalobcom predložených Všeobecných obchodných podmienok. Dohoda s takými zásadnými následkami, akými by malo byť obídienie striktného zákonného rámca postúpenia bankových pohľadávok uzatvorená so spotrebiteľom na ochranu ktorého dané ustanovenia práve slúžia, ak by mala byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie by musela byť výsledkom jednoznačne danej a preukázanej slobodnej vôle oboch zmluvných strán vyžadujúcej informáciu o tom, čo uzatvorenie konkrétneho právneho úkonu znamená. Podľa názoru súdu tieto náležitosti v žiadnom prípade nemôže spĺňať takéto jednostranne pripravené, individuálne nevyjednané a vopred predtlačené prehlásenie veriteľa v obchodných podmienkach, ktoré dlžník zjavne nemal možnosť ovplyvniť či vylúčiť. Navyše súd tu dáva do pozornosti, že obdobná zmluvná podmienka s absolútne rovnakým významom ako je tu bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok zmluvy o úvere už bola súdmi právoplatne judikovaná ako neprijateľná zmluvná podmienka v spotrebiteľskej zmluve Slovenskej sporiteľne, a.s. (viď rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn.7Co/199/2016) čo má okrem iného dôsledky v zmysle § 53a Občianskeho zákonníka.

38. Aj v množstve iných rozhodnutí krajských súdov bola táto dohoda označená za neprijateľnú a neplatnú s čím sa súd stotožňuje (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn.11Co/107/2017,

alebo rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.18Co/33/2018 či Krajského súdu v Trenčíne sp.zn.6Co/463/2017).

39. Súd musel prihliadnuť na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, nakoľko vymáhanie pohľadávky a uplatnenie práv v právnom štáte musí mať a má svoj právny rámec, zákonný postup a ani prípadná existencia dlhu dlžníka nemôže ospravedlniť jeho nedodržanie. V danom prípade sa navyše plnenia domáha profesionál znalý práva proti neprofesionálovi- spotrebiteľovi, preto nedodržanie zákonných podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle osobitných ustanovení zákona o bankách a zákona o spotrebiteľských úveroch tu ide na ľarchu veriteľa a nemôže ho zhojiť ani neplnenie povinnosti dlžníka splácať úver, keďže dlžník na neplatnosti postúpenia pohľadávky bankou na žalobcu žiadnu vinu nenesie a nijako túto neplatnosť nezavinil. Navyše nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcom nemá žiaden súvis a vplyv na to, či existuje (a trvá) alebo neexistuje záväzok žalovanej z pôvodnej zmluvy o úvere, keďže postúpenie pohľadávky týka sa len zmeny v osobe veriteľa a nie pohľadávky ako takej.

40. Navyše, odhliadnuc od uvedeného, aj keby predčasné zosplatnenie úveru bankou bolo platné, a keby žalobca bol aktívne vecne legitimovaný, i tak by súd musel jeho žalobu v danom prípade zamietnuť z dôvodu premlčania.

41. Podľa § 54a Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 343/2018 Z. z., ktorým sa dopĺňa zákon č.40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov účinného od 5.12.2018

-15-

5Csp/42/2020

premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahraďiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel.

42. Podľa § 879v Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 343/2018 Z. z., ktorým sa dopĺňa zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov účinného od 5.12.2018, konanie, predmetom ktorého je pohľadávka vzniknutá zo spotrebiteľskej zmluvy, začaté pred účinnosťou tohto zákona, sa dokončí podľa doterajších predpisov.

43. Podľa § 100 ods. 1a 2 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

44. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

45. Podľa § 103 Občianskeho zákonníka ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

46. Vzhľadom na začatie súdneho konania dňa 28.02.2020 (doručenie žaloby upomínaciemu súdu), t. j. po nadobudnutí účinnosti zákona č. 343/2018 Z. z., ktorým sa dopĺňa zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (5.12.2018), bolo by v zmysle § 54a Občianskeho zákonníka v spojení s vyššie citovaným § 879v Občianskeho zákonníka povinnosťou súdu aj ex offo skúmať, či v danom prípade žalobca, resp. pôvodný žalobca uplatnil na súde pohľadávku vyplývajúcu zo spotrebiteľského vzťahu predtým, ako došlo k jej premlčaniu. Uvedené jasne potvrdzuje zámer zákonodarcu vyjadrený v dôvodovej správe k zákonu č. 343/2018 Z. z., z ktorej vyplýva, že prijatá právna úprava zavádza osobitnú úpravu uplatňovania premlčaných nárokov zo spotrebiteľských zmlúv v reakcii na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 11/2016-60, zo dňa 7. februára 2018. Pri subjektívnych majetkových právach zo spotrebiteľskej zmluvy považuje zákonodarca za opodstatnené, aby sa po uplynutí premlčacej doby tieto práva dostali „ex lege“ do polohy naturálnych záväzkov. Po uplynutí premlčacej doby, najmä s ohľadom na súčasný stav trhovej ekonomiky, niet z pohľadu štátnej moci záujmu hodného ochrany podporovať vynucovanie plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy, ak sa právo niektorej zo strán premlčalo. Významom inštitútu premlčania nie je automatické oslobodenie dlžníka od plnenia záväzku, ale vytvorenie priestoru pre to, aby dlhy plynúce zo spotrebiteľských zmlúv boli

vymáhané len v rozumnom a primeranom čase a dlžník nebol nútený prostriedkami s prvkami štátneho donútenia zaplatiť dlh, vo vzťahu ku ktorému uplynulo značné časové obdobie, v dôsledku čoho by mohla byť oslabená jeho pozícia napríklad v tom, že už nebude disponovať dôkazmi. Zároveň sa vylučuje kondikcia, t.j. v prípade dobrovoľného plnenia premlčaného dlhu dlžníkom sa prijaté plnenie nepovažuje za bezdôvodné obohatenie (§ 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Za vymáhanie premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy sa v tomto kontexte rozumie súdne konanie,

-16-

5Csp/42/2020

exekučné konanie a rozhodcovské konanie. Nemožnosť vymáhania premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy zohľadňuje dynamickosť spotrebiteľského prostredia a vedomie tohto rizika bude oprávnené motivovať veriteľov vymáhať svoje pohľadávky čo najskôr. Táto právna úprava sa z dôvodu predchádzania prípadnej nerovnosti vzťahuje na obe strany spotrebiteľského vzťahu, t.j. na spotrebiteľa aj na dodávateľa.

47. Za predpokladu, žeby predčasné zosplatnenie úveru právnym predchodcom žalobcu bolo perfektné a platné, tak potom vzhľadom na skutočnosť, že predčasné zosplatnenie ani jemu prechádzajúca výzva neuvádzali splátku, pre nezaplatenie ktorej k nemu došlo, vychádzajúc z obsahu žalobcom predloženého prehľadu splátok a úhrad, výzvy zo dňa 31.05.2017 a oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 11.07.2017 bolo by potrebné za splátku, od zročnosti ktorej bolo tu treba v zmysle § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka počítať začiatok plynutia premlčacej doby považovať prvú neuhradenú splátku. Predčasne zosplatiť úver nie je povinnosťou, ale právom veriteľa. Ak by sa však toto právo rozhodol uplatniť nie už v súvislosti s prvou omeškanou splátkou, ale až v súvislosti s niektorou ďalšou, či ďalšími, potom by to musel jednoznačne preukázať (a v úkonoch zosplatnenia uviesť), čo sa tu nestalo. Ak sa má predísť stavu, že žalobca by si až v súdnom konaní účelovo identifikoval a prispôboval splátku, nesplnenie ktorej bolo dôvodom zročnosti celého dlhu, a ktorá teda v zmysle § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka je relevantná pre plynutie premlčacej doby celého dlhu, potom treba vychádzať z toho, že ak žalobca v právnom úkone- zosplatnení (tu ani v jemu predchádzajúcej výzve) neidentifikoval ako nesplnenú žiadnu konkrétnu (neskoršiu) splátku, potom za splátku zročnosť ktorej je relevantná pre plynutie premlčacej doby v zmysle § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka treba považovať prvú nezaplatenú splátku. V súvislosti so záverom, že trojročnú premlčaciu dobu je potrebné počítať už od zročnosti tejto prvej nezaplatennej splátky a že účelom ustanovenia § 103 vety druhej Občianskeho zákonníka je, aby veriteľ pri omeškaní dlžníka nebol pasívny a aby v čas využil svoje právo na zosplatnenie úveru súd dáva do pozornosti žalobcu tiež napr. rozsudky Okresného súdu Prešov sp.zn. 11Csp/101/2019 alebo 32Csp/137/2019. Aj dané súdy v uvedených rozhodnutiach formulovali jasný názor, že malo by ísť o prvú omeškanú splátku, ktorá nebola uhradená, čo je logický dôsledok zásady upravenej v § 101 Občianskeho zákonníka spočívajúcej v tom, že relevantné je posúdenie toho, kedy sa právo mohlo vykonať prvýkrát. Zákonodarca totiž jasne v § 103 vete druhej Občianskeho zákonníka uviedol odkedy plynie premlčacia doba pri zosplatnení úveru, t.j. odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Účelom tohto ustanovenia je, aby veriteľ pri omeškaní dlžníka nebol pasívny a aby včas využil svoje právo na zosplatnenie úveru. Aj podľa rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn.19CoCsp/33/2020 (bod 29 odôvodnenia) „ak teda v konaní nebolo preukázané, pre ktorú konkrétnu splátku došlo k zosplatneniu úveru, bolo správne, keď súd prvej inštancie pri počítaní plynutia premlčacej doby vychádzal z prvej nezaplatennej splátky“.

48. Ak by aj teda v tu posudzovanom prípade došlo zo strany právneho predchodcu žalobcu k platnému zosplatneniu spotrebiteľského úveru dňom 10.07.2017 ako to tvrdil a z čoho vychádzal, a to pre dlžné splátky vo výške 179,40 eur uvedené vo výzve zo dňa 31.05.2017, toto by malo vplyv aj na ustálenie počiatku plynutia premlčania uplatneného nároku. Ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka je úpravou všeobecnou (lex generalis) a ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k nemu je úpravou špeciálnou (lex specialis), ktorá má pred aplikáciou všeobecnej úpravy prednosť. Prednosť má teda právna úprava zakotvená v druhej vete §-u 103 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorej je počiatok plynutia premlčacej doby viazaný na zročnosť tej splátky, ktorá zosplatnenie celého dlhu

-17-

5Csp/42/2020

vyvolala. Aplikácia § 101 Občianskeho zákonníka bude potom vo vzťahu k druhej vete § 103 Občianskeho zákonníka namieste, len pokiaľ sa jedná o dĺžku premlčacej doby (3 roky), nakoľko ustanovenie § 103 druhej vety Občianskeho zákonníka inú úpravu ohľadne dĺžky premlčacej doby neustanovuje (rovnako závery občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Banskej Bystrici konaného

dňa 20.03.2019). V zmysle § 103 druhej vety OZ ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh, začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Citované ustanovenie neviaže začiatok premlčacej doby na dátum vyhlásenia predčasnej splatnosti celého dlhu, ani na prípadný neskorší dátum uvedený veriteľom v listine, ktorou dlh predčasne zosplatnil (lehota na splnenie celého predčasne zosplateného dlhu), ale na dátum zročnosti tej nesplnenej splátky, pre ktorej nesplnenie sa stal zročným celý dlh. V prípade spotrebiteľskej zmluvy má dodávateľ podľa § 53 ods. 9 OZ povinnosť čakať s využitím práva na predčasné zosplatenie (§ 565 OZ) ešte tri mesiace od omeškania so zaplatením splátky, to však nič nemení na tom, že premlčacia doba sa aj v takomto prípade začína počítať odo dňa zročnosti tejto omeškanej splátky (§ 103 druhá veta OZ). Ak teda právny predchodca žalobcu neuviedol, pre ktorú konkrétnu nezaplatenú splátku zosplatňuje dlh ale uviedol, že dlžné sú splátky vo výške 179,40 eur, potom je zrejmé, že prvá splátka pre nesplnenie ktorej sa stal zročným celý dlh bola splatná pred 28.02.2017 (tri roky pred dôjdením žaloby upomínaciemu súdu) a potom žaloba doručená upomínaciemu súdu dňa 28.02.2020 bola bezosporu podaná po uplynutí premlčacej doby.

49. Súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.22Co/161/2018 zo dňa 26.03.2019, kde krajský súd okrem iného uviedol, cit. „Odvolačný súd tiež poznamenáva, že taký právny úkon, akým je zosplatenie celého dlhu by mal obsahovať dôležitý údaj a to identifikáciu tej nezaplatennej splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol využiť svoje právo na zosplatenie celého dlhu. Práve totiž od splatnosti tejto splátky sa začína počítať premlčacia doba podľa §103 OZ.“ Súd dáva v tejto súvislosti do pozornosti tiež právny názor Krajského súdu v Banskej Bystrici vyslovený v rozsudku zo dňa 13.09.2018 sp.zn.16Co/95/2018.

50. Výzva zo dňa 31.05.2017 (čl.70 spisu) predchádzajúca zosplateniu uvádzala, že žalovaná ku dňu 30.05.2017 bola v omeškaní so splácaním pohľadávky banky vo výške 179,40 eur (čo by pri dohodnutej splátke 9,89 eur mesačne zodpovedalo omeškaniu s viac ako 18-imi mesačnými splátkami) a teda prvá nezaplatená splátka splatná bola dávno pred dňom, od ktorého do podania žaloby prešli tri roky. Vychádzajúc z obsahu zmluvy mala žalovaná prvú splátku zaplatiť dňa 10.08.2015 a ďalšie potom vždy k 10. dňu toho ktorého ďalšieho mesiaca až do júla 2019. Ak k 30.05.2017 podľa výzvy veriteľa meškala s viac ako 18-timi splátkami, potom by sa začiatok jej omeškania so splátkami viazal ešte k splátke splatnej v decembri 2015 (18 mesiacov pred 30.05.2017). Žaloba by však bola podaná včas len keby úver bol predčasne zosplatený pre splátku splatnú po 28.2.2017 (tri roky pred dôjdením žaloby). Tu z výzvy zo dňa 31.05.2017 vyplýva, že žalovaná bola v omeškaní so splátkou splatnou 10.02.2017 predchádzajúcou viac ako 3 roky podaniu žaloby, ale už aj s predošlými splátkami až do decembra 2015, preto je zrejmé, že žaloba podaná bola po uplynutí premlčacej doby (podoporne pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.19CoCsp/52/2020, ktorý sa týka práve žalobcu, najmä bod 27 jeho odôvodnenia).

51. V danom prípade v oznámení o zosplatení úveru nie je uvedená splátka pre nesplnenie ktorej sa stal zročným celý dlh, súd by preto musel vychádzať z dátumu zročnosti prvej
-18- 5Csp/42/2020

nesplnenej splátky pre ktorú mohol byť úver predčasne zosplatený. Vychádzajúc z výzvy banky zo dňa 31.05.2017 a tam uvedenej dlžnej sumy a skutočnosti, že prvou nezaplatenou splátkou bola tu bez akýchkoľvek pochybností splátka splatná viac ako 3 roky pred podaním žaloby, je nárok premlčaný a takýto nárok v zmysle § 54a OZ nie je možné vymáhať, a preto aj z toho dôvodu by súdu nezostávalo nič iné, ako žalobu veriteľa, ktorou sa domáhal premlčaného práva, zamietnuť. Spočívanie premlčacích dôb v zmysle zákona č.62/2020 Z.z. platí až pre tie, ktoré uplynuli po 12.03.2020, čo nie je tento prípad, preto nemá to vplyv na premlčanie.

52. Ak by teda aj úverová zmluva bola perfektná a perfektné a platné bolo by aj predčasné zosplatenie úveru a postúpenie pohľadávky na žalobcu, i tak by v konečnom dôsledku súd žalobu musel zamietnuť z dôvodu premlčania. Na základe všetkého vyššie uvedeného tak bola žaloba v celom rozsahu súdom zamietnutá, z dôvodu čoho bolo nadbytočné ďalej sa podrobne zaoberať ostatnými aspektmi nároku, ktorý bol v konaní žalobcom uplatnený a ostatnou obranou žalovanej voči nemu.

53. Preto len pre úplnosť, keďže na vyššie uvedené závery to nemá vplyv súd uvádza k tomu, čo bolo predmetom polemiky medzi stranami, že stotožňuje sa s tvrdením žalovanej o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Súd už uviedol, že tento názor je namieste už z dôvodu nepreukázania splnenia

povinnosti veriteľa riadne posúdiť bonitu žalovanej. Navyše úver je podľa názoru súdu bezúročný a bezpoplatkový aj preto, lebo zmluva neobsahuje správne uvedené náležitosti podľa § 9 ods.2 písm. k) a l) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu jej uzavretia (teda ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia) preto žalovaná mala pravdu ak tvrdila, že podľa § 11 ods.1 písm.b) a d) tohto zákona úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

54. V zmluve údaje o výške splátky, RPMN a celkovo splatnej čiastke úveru nie sú uvedené v správnej, požiadavke zákona zodpovedajúcej výške, preto nemožno na ne prihliadnuť a hľadá sa na ne ako keby tam neboli uvedené vôbec (k tomu podporne pozri napr. aktuálny rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 13.12.2017 sp.zn.10Co/27/2017, najmä body 36 a 37 jeho odôvodnenia). Priamo v zmluve, v jej základných podmienkach je jasne uvedené, že mesačných splátok je 48, splácanie je rovnomerné a výška mesačnej splátky je 9,89 eur. Uvedené priemerný spotrebiteľ nemôže chápať inak ako tak, že úver má splatiť 48-imi splátkami po 9,89 eur a že z týchto predpokladov potom bude vychádzať aj výpočet RPMN a celkovo splatnej čiastky, ktorá by tak bola 474,72 eur (48 x 9,89 eur). Zo základných podmienok zmluvy samotnej (časť I zmluvy) pritom nijako nevyplýva, žeby výška niektorej zo 48 dohodnutých splátok mala byť iná ako 9,89 eur. Ak by tomu tak bolo, muselo by to v zmluve byť výslovne uvedené, čo nie je. Žalobca predložil ako dôkaz Amortizačnú tabuľku. Z nej na rozdiel od zmluvy vyplýva, že v skutočnosti len splátky č.1 až 47 mali byť vo výške 9,89 eur a že výška 48-ej splátky mala byť 9,20 eur. Amortizačná tabuľka, ktorá nie je súčasťou zmluvy (čo vyplýva už z toho, že vyhotovená bola až dňa 09.01.2020) teda sama preukazuje, že údaj o výške splátok v zmluve nezodpovedal realite, lebo nevyplývala z neho iná výška

-19-

5Csp/42/2020

poslednej splátky. Z pohľadu požiadavky zákona na transparentnosť, jasnosť, určitosť, zrozumiteľnosť a nerozpornosť vyjadrenia náležitostí zmluvy za danej situácie podľa názoru súdu o nedodržaní zákonnej náležitosti v podobe uvedenia správnej výšky splátky (a to priamo v zmluve) nemôže byť pochýb. Ak mala byť výška poslednej splátky v inej výške, potom to malo byť jasne a zrozumiteľne uvedené v základných podmienkach zmluvy, ktoré spotrebiteľa zaujímajú najviac (teda že splátky 1 až 47 budú vo výške 9,89 eur a splátka č.48 v inej výške), lebo potom ide o neurčité (§ 37 dos.1 Občianskeho zákonníka), nezrozumiteľné a neplatné vyjadrenie náležitosti zmluvy ak v základných podmienkach zmluvy je na jednej strane uvedené, že splátok je 48 vo výške 9,89 eur a v skutočnosti posledná splátka (a z toho vychádzal aj výpočet RPMN a celkovo splatnej sumy) mala byť 9,20 eur čo ale v zmluve ani jej prílohách (Informácia o RPMN, Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere) nikde uvedené nie je. Nemožno precizovanú úpravu náležitostí zmluvy o úvere sankcionovanú v prípade jej nedodržania bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru a slúžiacu na ochranu spotrebiteľa platne naplniť vtedy, ak v zmluve sa uvedie pri jasnom uvedení počtu splátok 48 jedna výška mesačnej splátky a neuvedie sa tam, že v skutočnosti posledná splátka (majúca vplyv na výšku RPMN a celkovo splatnej sumy) bude v úplne inej výške. Zo zmluvy tak ani nie je zrejmé a zrozumiteľné, aké vlastne všetky predpoklady boli použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. Ak potom veriteľ v základných podmienkach zmluvy uviedol celkovú čiastku spojenú s úverom 474,03 eur, ide o nesprávnu sumu a nesprávny údaj, ak ten absolútne nekorešponduje s prepočtom výšky a počtu splátok úveru uvedených v tých istých základných podmienkach (9,89 eur x 48 sa rovná 474,72 eur). Ak dlžník podľa základných podmienok zmluvy mal hradieť 48 mesačných splátok po 9,89 eur ako je to jasne a výslovne uvedené v časti I. zmluvy, potom by mal zaplatiť po celú dobu trvania úverového vzťahu sumu spolu 474,72 eur a teda inú sumu ako je veriteľom uvádzaných 474,03 eur. Ak celková čiastka úveru skutočne mala byť 474,03 eur tak, ako je to uvedené v zmluve, tak potom je to len potvrdením toho, že zmätočne a v rozpore s realitou je uvedená výška mesačných splátok (nakoľko podľa základných podmienok zmluvy súhrnná výška každej jednej mesačnej splátky mala byť rovnaká), čo v zmysle § 9 ods.2 písm. l) a § 11 ods.1 písm.b) zákona je len ďalší dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

55. Preto tvrdenie žalovanej o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru bolo správne. Úver bol pre nesprávne uvedenie výšky splátky, celkovo splatnej sumy a RPMN v neprospech spotrebiteľa (lebo výpočet RPMN zjavne vychádzal z takej výšky poslednej splátky ktorá je v rozpore so zmluvou) bezúročný a bezpoplatkový.

56. Pokiaľ ide o dôvody zamietnutia žaloby, závery súdu nemôžu byť pre žalobcu nijako nové, či prekvapivé. Napríklad len povinnosť žalobcu preukázať doručenie v súvislosti s výzvami potrebnými

k platnému zosplatneniu a následnému postúpeniu pohľadávky bola v posledných rokoch vo vzťahu práve k žalobcovi judikovaná súdmi nespočetne krát (len príkladmo napr. rozsudky Krajského súdu v Prešove sp.zn.25Co/11/2018 ešte zo dňa 23.8.2018 alebo 3Co/190/2018 ešte zo dňa 5.3.2019, alebo ešte staršie- rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn.6Co/46/2016, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.zn. 9Co/254/2016, rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/899/2015 a 13Co/204/2016, rozsudok

-20-

5Csp/42/2020

Krajského súdu v Košiciach sp.zn.2Co/493/2015 či Krajského súdu v Bratislave sp.zn.10Co/406/2015). Osobitne súd do pozornosti žalobcu v tejto súvislosti dáva tiež jeho samého sa týkajúci rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica sp.zn.3Csp/50/2020 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp.zn.19CoCsp/45/2021.

57. Prekvapivé tak je skôr to, že ani po týchto zamietavých rozsudkoch žalobca nijako svoje formulárové žaloby neupravil ani nedoplnil, pričom v odvolaniach proti rozsudkom následne argumentuje okrem iného prekvapivosťou rozhodnutí a že nemalo byť rozhodnuté bez pojednávania, lebo že nemohol mať vedomosť o spornom vnímaní nároku zo strany súdu. Najneskôr po prvom takomto zamietavom rozsudku už vedomosť o tom, ako súd jeho nároky vníma nepochybne mať mohol, pričom aj tak žaloby nijako neupravil a nedoplnil.

58. V danom prípade hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000,-eur, išlo iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci (k tomu viď už spomínané aktuálne rozsudky Krajského súdu Prešove sp.zn.3CoCsp/11/2021 alebo 7CoCsp/38/2020) a skutkové tvrdenia (t.j. tie ktoré boli uvedené v žalobe, čo logicky neplatí pre skutkové tvrdenia, ktoré v nej žalobca vôbec neuviedol, hoci ich uviesť mohol a mal) neboli sporné, preto nebolo potrebné nariadovať pojednávanie (§ 297 písm. b/ CSP). Nariadenie pojednávania by tu bolo úplne nevhodné a nič by nemohlo zmeniť na závere súdu o nedôvodnosti žaloby (vzhľadom na vyššie uvedené dôvody), keďže účelom pojednávania ani postupu podľa § 181 ods.2 CSP v žiadnom prípade nie je nahrádzať pasivitu žalobcu a nesplnenie jeho povinností (uniesť bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno), a už vôbec nie oznámiť mu aké tvrdenia alebo dôkazy má ešte uviesť, alebo predložiť, aby bol v spore úspešný.

59. Poznajúc zo svojej činnosti nesúhlasné stanovisko žalobcu s týmito závermi preto súd dáva do pozornosti napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 26.10.2017 vo veci sp.zn.10Co/109/2017. Krajský súd tam uviedol, cit. „Odvolateľ si pomerne účelovo zamieňa neúplnosť návrhu/žaloby s neunesením dôkazného bremena. V zmysle žalobcom naznačovaného výkladu by mal súd vyzvať stranu sporu (prioritne žalobcu, ktorý si uplatňuje konkrétny nárok) na predloženie takých dôkazov, na základe ktorých mu bude v spore vyhovené. Takýto prístup je však v zásadnom rozpore so základnými (ústavnými) princípmi civilného sporového konania, a to s princípom rovnosti strán a nestrannosti súdu. Úlohou súdu nie je viesť konanie tak, aby žalobca bol v spore úspešný; navyše spôsobom, kedy by doslova sám súd iniciatívne vymedzoval rozhodujúce skutkové tvrdenia a vyhľadával k nim sa viažuce dôkazy.“

60. V inej obdobnej veci žalobcu Krajský súd v Trenčíne v rozsudku zo dňa 25.3.2014 sp.zn.6Co/405/2013 uviedol, cit., „Súd nie je povinný sám vyhľadávať potrebné tvrdenia za navrhovateľa a vyhľadávať potrebné dôkazy. Nie je povinný po nich pátrať ani by tak dosť dobre nemohol urobiť, pretože by musel vyhľadávať skutočnosti, ktoré sa týkajú rozmanitých súkromných vzťahov medzi účastníkmi. Tie mu nie sú pravidelne známe a vôbec dostupné...Ak si účastník nesplní povinnosť tvrdenia, teda neunesie bremeno tvrdenia, má to ten procesný následok, že skutočnosť, ktorú účastník vôbec netvrdil a ktorá nevyšla inak v konaní najavo, spravidla nebude predmetom dokazovania. Ak sa jedná o rozhodnú skutočnosť podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre účastníka väčšinou za následok nepriaznivé rozhodnutie. K naplneniu tohto následku došlo aj v prejednávanej veci. Navrhovateľ teda vo vzťahu k skutkovým tvrdeniam uvedeným v návrhu

-21-

5Csp/42/2020

na začatie konania, dôvodnosť uplatneného nároku na zaplatenie žalovanej sumy v konaní nepreukázal“.

61. Aj podľa všeobecnej časti dôvodovej správy k Civilnému sporovému poriadku „Jedným z hlavných cieľov predkladateľa bolo zabezpečiť dôslednú koncentráciu procesu a dôležitou obsahovou zmenou, ktorá je spôsobilá prispieť k efektívnemu a rýchlemu konaniu, je i zvýšenie požiadaviek na procesnú aktivitu sporových strán, a s tým spojenú procesnú zodpovednosť so sankčnými dôsledkami v prípadoch procesnej pasivity. Pre prípad, že strana lehotu zmešká a úkon neurobí, stratí možnosť úkon urobiť neskôr (tzv. procesná preklúzia)“. Civilný sporový poriadok teda v porovnaní s predošlým procesným predpisom zásadným zvýraznením kontradiktórnosti konania a zásady formálnej pravdy (viď napr.

článok 8 a 9 základných princípov), výslovným zakotvením princípu koncentrácie konania, zákazom pre súd vykonávať dôkazy, ktoré strany nenavrhl, či výslovnou úpravou, že opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy (§ 132 ods.2), ako aj výslovným normatívnym zakotvením, že aj podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe je zmenou žaloby (§ 140 ods.2) jasne zvýšil nároky na „kvalitu žaloby“ a jej náležitého odôvodnenia.

62. Preto ak priamo zákon o spotrebiteľských úveroch napríklad povinnosť skúmať bonitu považuje za tak významnú, že pri jej porušení neumožňuje úver predčasne zosplatniť a pri hrubom porušení nepriznáva veriteľovi ani právo na úroky a poplatky za úver, potom nemôže byť v žiadnom prípade prekvapivé pre ktoréhokoľvek žalobcu, navyše zastúpeného advokátom, že musí už v žalobe, ak v nej tvrdí, jednak že mu vznikol nárok na úroky, ako aj predčasné zosplatnenie úveru uviesť skutkové tvrdenia k splneniu tejto povinnosti. Prekvapivé pre neho nemôže byť ani to, že má preukázať splnenie zákonných podmienok postupiteľnosti pohľadávky, keďže mu má a môže byť známe, že túto otázku súd musí skúmať vždy a ex offa a preto sa v žiadnom prípade nemôže spoliehať až na námietky žalovanej strany alebo na akési dodatočné výzvy súdu v tomto smere.

63. Skutkové tvrdenia upravuje ustanovenie § 150 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ktoré zakotvuje jednu zo základných procesných povinností strán sporu, a to povinnosť tvrdiť. Stranu sporu zaťažuje bremeno tvrdenia (onus dicendi). Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom (onus probandi) je predpokladom pre úspech v spore. Nesplnenie povinnosti tvrdiť, resp. nesplnenie povinnosti „relevantne“ tvrdiť (uviesť tvrdenia z hľadiska ich kvality pravdivé, úplné, podstatné a rozhodujúce) má pre stranu sporu procesnoprávnu sankciu. Táto sankcia má podobu prehry sporu. Prejaví sa teda v meritórnom rozhodnutí veci. Povinnosť strany sporu tvrdiť má kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu. V sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu. Sporové konanie sa riadi zásadou formálnej pravdy a rozsudok súdu v zásade nezohľadňuje to, čo žiadna zo strán sporu netvrdila. Posúdenie otázky, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, teda kto a aké tvrdenia má uviesť, sa odvíja od hmotného práva. Platí, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Povinnosť tvrdiť podstatné a rozhodujúce skutočnosti (§ 132 CSP o náležitostiach žaloby) tak znamená, že je potrebné uviesť všetko, čo je obsiahnuté v skutkovej podstate hmotnoprávnej normy (skutočnosti

-22-

5Csp/42/2020

spôsobilé na základe hmotného práva privodiť úspech strany v spore), Hmotné právo určuje, ktoré skutočnosti sú podstatné a rozhodujúce.

64. K uvedenému bližšie pozri napr. Veľký komentár k Civilnému sporovému poriadku autorov Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Praha : C. H. Beck., 2016, z ktorého súd citoval, kde na strane 571, vo výklade k § 150 CSP okrem iného je uvedené, cit.“ Povinnosť tvrdiť podstatné a rozhodujúce skutočnosti sa v právnej teórii označuje ako povinnosť substancovane tvrdiť, resp. povinnosť uviesť substancované tvrdenia...Substancované tvrdenie je také skutkové tvrdenie, ktoré je možné subsumovať pod konkrétnu hmotnoprávnu normu a je k nemu možné vykonať dokazovanie. Následkom porušenia povinnosti žalobcu substancovane tvrdiť je zamietnutie žaloby bez dokazovania...Súd nemá čo dokazovať, ak tvrdenie nie je substancované. Nesubstancované tvrdenie sa nedá substancovane poprieť.“

65. Ak teda žalobca tu v spore vôbec netvrdil, že by veriteľ pred poskytnutím úveru skúmal bonitu žalovanej, ani netvrdil, ako a kedy mali byť výzvy, ktoré so žalobou predložil žalovanej doručené, potom sa nemôže odvolávať na nepopretie skutkových tvrdení žalovanou, lebo popierať, či nepopierať možno len to, čo je uvedené a nie niečo, na čo strana nemohla ani pomyslieť, lebo to uvedené nikde ani náznakom nie je. Domnienka v zmysle § 151 ods.1 CSP o nespornosti nepopretých skutkových tvrdení platí len pre uvedené skutkové tvrdenia. Nemôže tak žalobca úspešne tvrdiť ani nesplnenie zákonných podmienok pre rozhodnutie sporu bez pojednávania (§ 297 písm. b/ CSP) lebo tam obsiahnutá podmienka, že „skutkové tvrdenia strán nie sú sporné“, sa logicky viaže len k skutkovým tvrdeniam, ktoré v žalobe obsiahnuté sú (tu napríklad tvrdenie o uzavretí zmluvy ktoré žalovaná nepoprela a podobne), a nie k tým, ktoré v nej obsiahnuté nie sú, hoci v nej obsiahnuté bezpodmienečne mali byť a ktorých neuvedenie má za následok zamietnutie žaloby pre neunesenie bremena tvrdenia.

66. V zmysle § 149 CSP sú skutkové tvrdenia prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany a strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu (§ 150 ods.1 CSP).

67. Pokiaľ ide o posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, povinnosť veriteľa skúmať ju je v zákone č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch obsiahnutá od samého jeho počiatku (od roku 2010 teda už viac ako 11 rokov a teda musí byť veriteľom a tiež subjektom vymáhajúcim pohľadávky zo spotrebiteľských úverov dostatočne známa), pričom od samého jeho začiatku s jej nesplnením tento zákon spája sankciu v podobe nemožnosti vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru (§ 11 ods.2). Z dôvodovej správy k zákonu o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že cieľom danej úpravy bolo zabezpečiť záujem veriteľov správne odhadnúť schopnosť spotrebiteľa splácať a správať sa tak obozretne jednak z pohľadu návratnosti úveru a jednak z pohľadu dôsledkov nezodpovedného požičiavania na strane spotrebiteľov, pričom prijalo sa za účelom dôslednej ochrany slabšej zmluvnej strany - spotrebiteľa a je transpozíciou všeobecnej požiadavky smernice na stanovenie účinných, primeraných a odrádzajúcich sankcií. Ide o mechanizmus, ktorý motivuje veriteľa a prináša spotrebiteľovi prípadnú finančnú výhodu v prípade pochybenia veriteľa.

-23-

5Csp/42/2020

68. Ak preto žalobca uplatňuje žalobou plnenie z úveru, o ktorom tvrdí že bol predčasne zosplatnený, tak vzhľadom na § 149, § 150 ods.1 a § 153 CSP bolo jeho základnou povinnosťou v žalobe uviesť k tomu skutkové tvrdenia (či a ako skúmal bonitu, či a ako doručil výzvy v zmysle § 53 ods.9 OZ žalovanej a podobne) a nie očakávať, či ho súd k ich doplneniu nevyzve, keďže cieľom daných ustanovení ZoSÚ je práve chrániť slabšiu zmluvnú stranu (spotrebiteľa) a motivovať veriteľa. Keďže aktívnu vecnú legitímáciu súd skúmať musí ex offa, vzhľadom na vyššie uvedené nie je ničím ospravedlniteľné a nie je legitímne „očakávanie“ žalobcu, že v prípade pochybností o jeho nároku súd mu dá ďalší priestor ich odstrániť, nakoľko pochybnosti v takom prípade vzhľadom na jasnú zákonnú úpravu majú byť žalobcovi zrejme už v momente podávania takej žaloby. Keďže skutkové tvrdenia sú prostriedky procesného útoku o ktorých platí, že majú byť uplatnené včas / § 153 ods.1 CSP/, na ich dodatočné uplatnenie by súd v zmysle § 153 ods.2 CSP aj tak nemohol prihliadať, keďže by neboli uplatnené včas a vyžadovali by ďalší úkon (výzvu) súdu. Nebol dôvod vyzývať žalobcu na doplnenie skutkových tvrdení a predloženie dôkazov, lebo súd by tým v spore s ochranou slabšej strany vykonával úkony smerujúce k náprave pasivity a flagrantného porušenia procesných povinností silnejšej strany (tu žalobcu) tvrdiť a dokazovať, čo by odporovalo zásade koncentrácie a hospodárnosti konania, vigilantibus iura...a podobne.

69. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov (nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie a navyše aj súdna nevymáhateľnosť nároku vzhľadom na uplynutie premlčacej doby) preto súd o žalobe žalobcu rozhodol tak, že ju v celom rozsahu zamietol.

70. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP v spojení s § 262 ods.1 a 2 CSP. V danom prípade plný úspech v spore mala žalovaná, keďže žaloba proti nej bola v celom rozsahu zamietnutá, preto podľa § 255 ods.1 CSP jej vznikol nárok na priznanie plnej náhrady trov konania. Vzhľadom na uvedené súd v súlade s § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodol v druhom výroku tohto rozsudku tak, že žalovaná má nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd v súlade s ust. § 262 ods.2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Svidník. V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

-24-

5Csp/42/2020

a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.